

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε όλο αυτό το διάστημα οι δύο κληροί με τον Φάβιο βρισκότουσαν στην κορυφή του λόφου, πλαγιασμένοι κατά γης με την κοιλάδα πίσω από μεγάλες πέτρες, με το ύψος στο χέρι.

Ο Βουαρζέ κούταζε προσεκτικά τους χρυσόθηρες που μόλις είχαν φτάσει στην Κοιλιά του Χρυσού.

Είδε τον Όρση να τραγουδά πάνω-κάτω και να προσπαθή να μαντέψη αν ήρχαν έχθροι στο μέρος αυτό, είδε τον Βαράγια να φάγη παντού για να βρή τον Κουχίλο.

Όλες αυτές τις κινήσεις των χρυσόθηρων, ο γηραιός κληροί τις παρακολούθησε χωρίς να λέη λέξη. Τέλος γύρισε στους συντρόφους του και τους είπε:

— Μεταξύ των τσεσίρων αυτών ανδρών, βρίσκεται ο άνθρωπος που είδαμε τη νύχτα που σκοτώσαμε τις δύο τίγρεις. Είπε ο άρχηγός των χρυσόθηρων και λέγεται δόν Έστεβάν, δόν Έστεβάν όπως είναι το φρενιόπιό του. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο δόν Αντόνιο Μεδιάνα. Η Μοίρα μας στον στέλνει στα χέρια μας.

— Είσαι βέβαιος, Βουαρζέ; ρώτησε κατασπυγγημένος ο Φάβιος. Μήπως κάνεις λάθος; Είν' αυτός ο θείος μου δόν Αντόνιο Μεδιάνα; Αυτός;... Αυτός!...

— Το μάτι του Βουαρζέ δεν γελιέται ποτέ, παιδί μου. Σου είπα: Ο άρχηγός των χρυσόθηρων, ο δόν Έστεβάν, είναι ο Ίσπανός εγγενής δόν Αντόνιο Μεδιάνα, ο θείος σου.

— Α! μούγκρισε με πείσμα ο Φάβιος, τώρα το βλέπω κι' εγώ. Ο δάκτυλος του Θεού 'ε' παρούσε στα καταμαμένα αυτά μέλη, γοργί να το θέλω. Η στιγμή της εκδικήσεως πλησιάζει. Κόκκαλα της μάνας μου χαρίζετε!...

Ακούοντας το όνομα του δόν Αντόνιο Μεδιάνα, ο Πέτες, ο οποίος ως τη στιγμή αυτή παρέμεινε σιωπηλός, άρχισε να χαιδεύη την κόμη της κεφαλής του. Τα μάτια του σπυθροβόλσαν. Κύταζε τον δόν Έστεβάν και αναποκόνισε να τρέξη εναντίον του. Είχε κι' αυτός παλιούς λογαριαμούς μαζί του. Τον φίλοζε κι' αυτόν ή μανία της εκδικήσεως. Γύρισε τέλος στον Βουαρζέ και του είπε:

— Γιατί άργησαίμε; Τι περιμένουμε; Ο κοινός έχθρός μας βρίσκεται στα χέρια μας. Η ώρα της τιμωρίας τον έφτασε. Έμπαρος λοιπόν!...

Ετοιμάστηκε συγχρόνως να πιναχθή άθθιος, μα ο Βουαρζέ τον κράτησε με το δυνατό χέρι του, πιάνοντας τον από τον ώμο.

— Μη βιάζεσαι, Πέτες, του είπε. Ο Αντόνιο Μεδιάνα δεν υποσιε πιά να μάζ ξεφύγη. Θα πληρώσει άκριθά για το κακόηρημα που διέπραξε. Στάσου άπλάσιο, να δούμε τί σκοπούς έχει ποίθε έδω άφρα. Έξοσι το μιστικό τί Κοιλιάς του Χρυσού;

— Φοβόημα ότι το ξέρει, μούθρισε ο Φάβιος. Μα το έχει κλέψει. Όσο γι' αυτό, είμα βεβαίωτατος.

— Είτε το ξέρει, είτε όχι, είτε ο Βουαρζέ, δεν θα πάρη ούτε σπιρί άπ' το χρυσάφι αυτό, το όποιο άνθηκε ολόκληρο σέ σένα, Φάβιε.

— Ούτε θα το έγρίση γίν, μωμοούρισε ο Πέτες με λύσσα. Και τί να το κόμη άλλωστε; Η στιγμής του ανθρώπου αυτό είναι πιά μετρημένες. Η ζωή του μάζ άνθρει.

Στό μεταξύ αυτό, παρακολούθησε τον δόν Έστεβάν και τους συντρόφους του κι' ο καταχθόνιος Κουχίλος από την κρήνη του, βουτηγμένος ως το λαιμό μέσα στο βούρκο. Κι' έκανε κι' αυτός με τη σειρά του τίς έγλυμιατικές του σκέψεις.

Ο Κουχίλος ήξερε ότι οι τρεις κληροί βρισκότουσαν στην κορυφή του λόφου και περίμενε να συγχρυσόθουν με τους χρυσόθηρες.

— Θ' άλληλοφασαίν! μωμοούριζε! Οι τρεις κληροί είναι γενναίοι κι' άτόρητοι, μα κι' ο δόν Έστεβάν δεν είναι άπ' τους ανθρώπους που τους σφάζουν σάν όρνιθα. Έπειτα, έχει μαζί του τον τρομερό Πέτρο Διάξ. Το πτώσκαμ σινετώξ θα είναι άγριο. Δεν θα μείνη ροιθόνη, Ίσως γλυτώσει κανένας άπ' αυτούς τους δύο σκόλους, τον Όρση και τον Βαράγια. Μα όσο γι' αυτούς, τους ξεμπεροδεύω έγώ εύκολα. Κι' έτσι το χρυσάφι θα μείνη όλο σέ μένα. Τί εύτυχία!... Τί πλούτος!...

Γυρίζοντας όλη αυτή την ώρα πάνω-κάτω, ο Όρσης κι' ο Βαράγιας δεν άργησαν ν' ανακάλυψαν στο έδαφος νοιά ίχνη περπάτητος ανθρώπου. Ήσαν τά ίχνη του Κουχίλου. Τα άκολουθήσαν σκιδόντας

στη γή, σάν κληροί σινιά κι' έφτασαν έτσι στο μέρος που βρισκόταν κρυμμένοι άπ' τα πυκνά κλαδάκια ο σπόρος του χρυσόφιου.

Μόλις οι δύο τυχοδιώκτες αντίκρισαν όλον εκείνο τον θησαυρό, ξαλλίστησαν, άρχισαν να τρέμουν, θόλωσε το μυαλό τους.

— Χρυσάφι! Πόσο χρυσάφι! μούγκρισε ο Βαράγιας.

— Χρυσάφι!... Χρυσάφι!... τραύλισε κι' ο Όρσης.

Κι' άμέσως γεννήθηκαν στο μυαλό τους άπάσιες κι' έγλυμιατικές σκέψεις.

«Αν σκότωνα τους άλλους τρεις, σκέφτετοαν ο Βαράγιας, το χρυσάφι αυτό θα γινόταν όλο δικό μου».

«Αν ξεμπερδεύα τον δόν Έστεβάν, τον Διάξ και τον Βαράγια, σκέφτετοαν κι' ο Όρσης, θα γινόσιν ο πλουσιώτερος άνθρωπος της γής».

Μα τό σκέδιό τους δεν ήταν και τόσο εύκολο να εφαρμισθή.

Έκρημναν λοιπόν τίς ποηρές σκέψεις τους κι' άποφάσισαν να περιμένουν να δουν τί θ' άπογίνη.

Σέ λίγο πλησίασαν στον δόν Έστεβάν και τον έπληροφόρησαν, ότι μόναν τά ίχνη του Κουχίλου ανακάλυψαν.

— Κάπου έχει κρυφτεί, ο άλλιος, είπε ο δόν Έστεβάν.

— Έτσι φαίνεται, έπιβεβαίωσε κι' ο Πέτρος Διάξ.

Και σέ λίγο γύρισε και είτε στον δόν Έστεβάν:

— Πρέπει να ξεαναγυρίσουμε στην κατασκήνωσι, Δεν πρέπει ν' άγροθιμε περισσότερο. Θα ξεανάρθουμε έδω πολύ γρηγορα, άφού ξεκαθαρίσουμε τη ζούγλια άπ' τους Ίνδους.

Ο δόν Έστεβάν έδισταξε.

— Μη διατάξετε καθόλου, δόν Έστεβάν, έπέμεινε ο Διάξ. Άς ηληθούμε σ' άλλόγ μάζ κι' άς φύγοιμε. Σκεφθήτε τον κίνδυνο που διατρέχουν οι σύντροφοί μας, περιζικλιωμένοι καθώς είναι άπ' τους έμφροδέριμους.

Ο δόν Έστεβάν έτοιμάζοταν να πάρη μια άπόφασι.

Ο Βαράγιας μόλις άνέπνεε.

Η καρδιά του Όρσης πήγαινε να σπάση άπ' τους δυνατούς πάλμους.

«Αν ν' άήρουν έδω με τον Όρση, φάλαμας του θησαυρού, σκέφτετοαν ο Βαράγιας, θα σκοτώσω αυτό τον άρχείο Μξικανό τροβαδάφρο, θα φορτωθώ χρυσάφι και θα φύγοι».

Την ίδια σκέψη έκανε κι' ο Όρσης.

«Άρχεί να μάζ άήρουν έδω, συλλογίζοταν. Θα σκοτώσω το Βαράγια και θα γίνω κύριος του θησαυρού. Κι' αν ξεφύγισσε από πωθενά ο Κουχίλος, θα τον ξεμπερδέφω κι' αυτόν».

Οι τρεις κληροί, που παραμόνευαν σ' όλο αυτό το διάστημα άπ' την κορυφή του λόφου, βλέποντας τίς κινήσεις του Διάξ και του δόν Έστεβάν, κατάλαβαν ότι ίσως έσοκόταν να φύγουν κι' έτοιμάστηκαν να τους έμποδίσουν.

— Είναι καρός! μούθρισε ο Βουαρζέ.

— Θέλω ζωντανό τον δόν Αντόνιο Μεδιάνα, μωμοούρισε ο Φάβιος.

Την ίδια στιγμή, ο Βουαρζέ σηλώθηκε ολόρθος στην κορυφή του λόφου και φώναξε στον δόν Έστεβάν και στους συντρόφους του:

— Σταθήτε! Μην κωνηθή κανένας, μίν άποπειραθείτε να φύγετε, γιατί θα το πληρώσετε με τη ζωή σας.

Ήταν τόσο ξαφνική ή εμφάνισις του γίγαντος αυτού πάνω στο λόφο και τόσο βροντερη ή φωνή του, ώστε ο δόν Έστεβάν κι' οι σύντροφοί του τά χάσανε για μια στιγμή, σαστίσανε, μείνανε άφανοι.

Πρώτος ξεαναβήκε την ψυχραμία του ο γενναίος Πέτρος Διάξ. Κύταξε καλά-καλά τον γίγαντα πάνω στο λόφο, με την παράξρη φορεσιά του, και είτε στους συντρόφους του:

— Πρόκειται άσφαλώς για κάποιον φρενοβλαθή άσκητή ποίθε και τρώπωσε στα μέλη αυτά.

— Ναι, είτε κι' ο δόν Έστεβάν που δεν είχε γνωρίσει τον Βουαρζέ, είνε κάποιος τρελλός.

Και συγχρόνως, γυρίζοντας προς τον κληροί, του φώναξε ερωτικά:

— Δεν μάζ λές, σέ παρακαλώ, με ποιά δικαίωμα μάζ άπειλεις και μάζ δίνεις διαταγές;

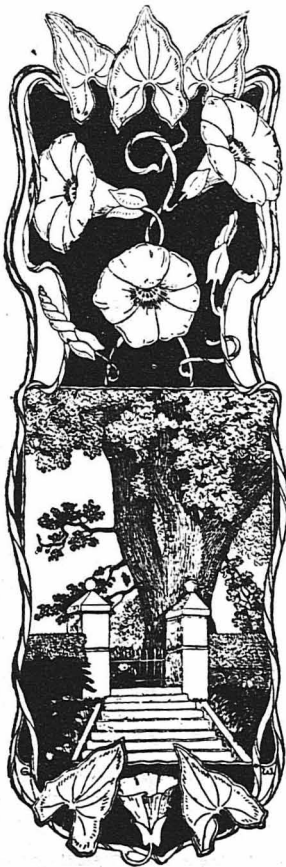
— Με τό δικαίωμα που μου δίνουν οι νόμοι της έρήμου, άπάντησε ο Βουαρζέ.

— Και ποιοί εν' αυτοί οι νόμοι, μπορούμε να τους μάθουμε;

— Οι νόμοι της έρήμου λένε ότι ένα μέρος άνθηκε σ' εκείνους που τό κατάλαβαν πωτόι.

— Για ποιά μέρος μιλάς; Μπορούμε να μάθουμε;

— Για τό μέρος που βρισκεσαι αυτή τη στιγμή.

σὺ κ' οἱ σύντροφοί σου, κύριε. Γιά τὴν Κοιλιάδα τοῦ Χρυσοῦ. Τὴν κατέλαβα πρώτος ἐγὼ καὶ μὴ ἀνέχει. Αὐτὸ λέει ὁ νόμος τῆς ἐρήμου. Εἰν' ἐλευθεροὶ συνεπὼς οἱ σύντροφοί σου νὰ φύγουν καὶ πρέπει νὰ φύγουν ἀμέσως ἀπὸ τὰ μέρη αὐτά. Ὅσο γιὰ σένα, δὲν σοῦ επιτρέπω νὰ κινήσῃς βήμα. Θὰ μείνῃς ἐδῶ γιὰ νὰ δικαστῆς σύμφωνα μ' ἕναν ἄλλο νόμο τῆς ἐρήμου.

Ὁ δὼν Ἐστεβάν θύμωσε.

— Καὶ ποιὸς εἶνε πάλι ὁ νόμος αὐτός; ρώτησε μ' ἀπότομη φωνή.

— Ὁ νόμος ποῦ λέει πὸς τὸ αἷμα πληρώνεται μὲ αἷμα! βροντοφώνησε ὁ Βουκαροζέ.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Πέτρος Διάξ, ἀγρίεψε καὶ τοίμασε τὴν καραμπίνα του. Μὰ ὁ δὼν Ἐστεβάν τὸν συγκράτησε.

— Μὴν πυροβολήσῃς ἀκόμα, τοῦ εἶπε. Ἄφησε νὰ δοῦμε τί θέλει ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός.

Ὁ Ὁρόκης κ' ὁ Βαράγιας ἦσαν ἐπίσης ἔξω φρενῶν. Ποῦ διάβολο βρέθηκε ὁ ἀτρόβοτος αὐτός ἀντίπαλος! Καὶ πὼς θὰ τὰ βγαζάν πέρα μαζὺ του;

— Ὅχι, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ πέρα, εἶπε ὁ Ὁρόκης. Δὲν ἀφίνει κανεὶς ἔτσι ἐνῶλα ἕνα θησαυρὸ. Πρωτῶ νὰ αἰματοκινιστῶ, ν' ἀφήσω τὰ κόκαλά μου στὶς ἐρημιές αὐτές, παρὰ νὰ τὸ κοινησῶ ἀπ' τὴ θέα μου.

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεσαι, εἶπε κ' ὁ Βαράγιας.

Ὁ δὼν Ἐστεβάν γύρισε τώρα πρὸς τὸν κνηγὸ καὶ τοῦ φώναξε:

— Εἰσα τρελλὸς ἀσφαλῶς, χριστιανέ μου!

Δὲν πρόφτασε ὅμως νὰ τελειώσῃ καλὰ - καλὰ τὴ φράση του καὶ δὴν ἔτσι ἐνῶλα ἕνα θησαυρὸ στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου. Ὁ Πέπερ κ' ὁ Φάβιος.

— Ὅχι, δὼν Ἀντώνη Μεδιάνα, φώναξε ἀπειλητικὰ ὁ Πέπερ, δὲν εἶμαστε τρελλοί. Εἴμαστε οἱ ἄνθρωποι ποῦ στέλνει ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐκδικηθοῦμε γιὰ τὰ ἐγκλήματά σου. Θὰ πεθάνῃς, δὼν Ἀντώνη Μεδιάνα.

Ὁ δὼν Ἐστεβάν, ἂν καὶ ἦταν ἀνδρείος, ἐννοίωσε κρῖον ἰδρωτὰ νὰ βρέχῃ τὸ μέτωπό του. Διασπάρθηκε πὸς πλησίον ἢ τελευταία του ὥρα.

Μολταῦτα δὲν κούφτηρε πίσω ἀπὸ τοὺς μεγάλους βράχους ποῦ ἴπτηχαν γύρω του, δὲν ζήτησε νὰ φύγῃ.

Ἔμεινε στὴ θέα του, γεμάτος πείσμα καὶ ὀργὴ καὶ φώναξε στὸν Πέπερ:

— Καὶ σὺ ποιὸς εἶσαι, ἄθλιε!

— Δὲν με γνωρίζεις, δὼν Ἀντώνη Μεδιάνα; Ἠμῶσιν τὸν κολπίσω τῆς Κεῦνης. Εἶμαι ὁ Πέπερ ὁ Ὑπνιλός, ἀρχοντὰ μου.

Ὁ δὼν Ἐστεβάν κατάλαβε τώρα με ποιὸς εἶχε νὰ κάνει. Κατάλαβε τί ζητοῦσαν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Καὶ συγκρόνως γνώρισε καὶ τὸ Φάβιο. Αὐτὸς ἦταν κυρίως ἡ αἰτία ἰλου τοῦ κακοῦ καὶ τοῦ φώναξε, τρώγοντας τὰ δόντια του:

— Εἰσα εἶσαι καὶ σὺ, ἀχρεῖε δοῦλε!... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ γλυτώσῃς ἀπ' τὰ χέρια μου.

— Προσέχετε! δὼν Ἐστεβάν, ψιθύρισε ὁ Βαράγιας. Γνωρίζω τοὺς δύο αὐτοὺς κνηγούς. Εἶνε οἱ τρομερότεροι φονιάδες τίγερων. Εἶνε γενναῖοι καὶ δὲν ὑποχωροῦν μπρὸς σὲ τίποτε. Πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας...

Ὁ δὼν Ἐστεβάν κίταζε τὸ Φάβιο μὲ λύσσα. μὲ μανία Μήπως δὲν ἦταν αὐτὸς ἡ ἀφορμὴ ὅλων τῶν συμφορῶν ποῦ τοῦ συνέβαιναν τώρα;

Ὁ Φάβιος τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τοῦ φώναξε:

— Παραδόσου, δολοφόνε τῆς μητέρας μου!

— Ἀχρεῖε, σφολιαξέ ὁ δὼν Ἐστεβάν, ζητιάνε τῆς ζούγκλας, θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς. Γλύτωσες μὰ φορὰ ἀπ' τὰ χέρια μου, μὰ τώρα θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκύλο.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, Ἀντώνη Μεδιάνα, ἐκραγῆσε ὁ Πέπερ.

Ὁ Βουκαροζέ δὲν μίλησε. Εἶχε σηκώσει τὴν καραμπίνα του καὶ σημάδεψε τὸν δὼν Ἐστεβάν, ἔτοιμος νὰ τὸν πυροβολήσῃ, ἂν ἔκανε τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ φύγῃ. Ὁ Πέτρος Διάξ ἀδημονοῦσε.

— Πρέπει νὰ φύγουμε, ψιθύρισε σιγὰ στὸν δὼν Ἐστεβάν. Δώστε τόπο στὴν ὀργή, φίλε μου. Ἡ θέσις μας εἶνε κρίσιμη. Οἱ σύντροφοί μας μὰς περιμένουν. Ὅταν ἔρθουμε ἐδῶ μαζὺ τους, θὰ εἴμαστε πανίσχυροι, κανένας δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὰς ἐνοχλήσῃ καὶ θὰ τιμωρήσουμε τοὺς αἰθάδες αὐτούς.

— Νὰ φύγω; μοιροῦρισε ὁ δὼν Ἐστεβάν. Ποτέ. Δὲν θέλω νὰ νομίσουν οἱ ἄθλιοι αὐτοὶ πὸς τοὺς φοβήθηκα. Θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ λογαριαστῶ μαζὺ τους σὰν ἄνδρας.

— Τότε θὰ μείνω κ' ἐγὼ μαζὺ σας, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Πέτρος Διάξ.

Στὸ μικροκρῖνον αὐτὸ διάστημα, ὁ Βαράγιας κ' ὁ Ὁρόκης ἀντήλασαν μυστικὰ βλέμματα.

— Λοιπὸν, ρώτησε τέλος σιγαλὰ τὸ σύντροφό του ὁ Ὁρόκης, τί

θα κάνουμε;

— Δὲν ἀκούσες τί εἶπαν αὐτοὶ οἱ φονιάδες; ψιθύρισε ὁ Βαράγιας. Μποροῦμε, λέει, νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ ἐλευθεροί.

— Τὸ ἀκούσα μὰ...

— Διστάζεις νὰ φύγῃς;

— Φυσικά, ἔσο;

— Κι ἐγὼ ἔχω τὴν ἴδια γνώμη. Νὰ φύγουμε χωρὶς νὰ πάρουμε τὸ θησαυρὸ; Αὐτὸ θὰ ἦταν ζουταμίρα. Νὰ μὰς ἀφίαναν τοὺς ἀλάστον οἱ καναγῆδες, νὰ γεμίζαμε τὶς τσέπες μὰς χρυσάφι.

— Αὐτὸ τὸ χιτήρι δὲν θὰ μὰς τὸ κάνουν φαίνεται.

— Τότε τί πρέπει νὰ γίνῃ, σύντροφε;

— Ἔξω κ' ἐγὼ; Θὰ ἦταν τρέλλα νὰ τὰ βάλοιμε μὲ τόσο ἐπικίνδυνους ἀντιπάλους.

Ὁ Βαράγιας δάγκωνε τώρα, γεμάτος λύσσα, τὶς γροθιές του.

Νὰ φτάσουν, ὕστερα ἀπὸ τόσους κινδύνους στὴν Κοιλιάδα τοῦ Χρυσοῦ, νάχουν τὸ χρυσάφι μπρὸς στὰ μάτια τους καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ἀγγίξουν κιν, αὐτὸ περὶ ἦταν ἀρετὸ γιὰ νὰ τὸν τρελλάνη κανένα.

— Νὰ τοὺς πάρῃ ὁ διάβολος τοὺς ἀχρεῖους! φώναξε ὁ χρυσοθήρας ἔξω φρενῶν πλέον. Ἄν ἔχουν αὐτοὶ τοιφεῖα, ἔχουμε καὶ μεῖς.

Στάσου λοιπὸν νὰ δοῦνε τί ἀξίζουμε.

Καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου, σήκωσε τὴν καραμπίνα του, σημάδεψε τοὺς κνηγούς καὶ πυροβόλησε.

Οἱ τρεῖς κνηγοὶ οὔτε καταδέχτηκαν κιν νὰ σκάνουν καὶ νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπ' τοὺς βράχους. Τὰ χέρια τοῦ Βαράγια τρέμανε ἀπ' τὴν ταραχὴ του καὶ ἡ σφαῖρα του πέρασε πολὺ ψηλά, πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους.

Βλέποντας τὴν ἀποτυχία του ὁ τοχοδιώκτης καὶ ἔξερνας περὶ τὸν ἐπεριμένε, πῆδησε στ' ἄλογό του κ' ἐχάθησε καλπάζοντας μέσα στὴ ζούγκλα.

Ὁ Ὁρόκης τὸν ἐμψήθηκε. Καβαλλίκεψε κ' αὐτὸς στ' ἄλογό του κ' ἀκολούθησε τὸ σύντροφό του, ἀρίνοντας μόνους, στὴ διάθεσι τῶν ἀντιπάλων του, τὸν δὼν Ἐστεβάν καὶ τὸν Πέτρο Διάξ.

Ἄν κ' ὁ δὼν Ἐστεβάν ἦταν ἐφιππος, δὲν καταδέχτηκε νὰ τραπῇ σὲ φυγὴ γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Ὁ Πέτρος Διάξ ἔστειλε πλάγ του, ἀποφασισμένος νὰ μὴν τὸν ἐγκαταλείψῃ.

Βλέποντας τοὺς δύο τοχοδιώκτας νὰ φεύγουν ὁ Πέπερ ἀγρίεψε.

— Βλέπεις τί κάνεις μὲ τὴν αἰωνία καλοσύνη σου; εἶπε στὸ Βουκαροζέ. Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ φύγουν αὐτοὺς τοὺς ἀθλίους.

— Δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ χρίσουμε ἀδίκως αἷμα, ἀποκρίθηκε ὁ Βουκαροζέ.

— Τότε λοιπὸν ἂς τελειώνουμε. Φώναξε σ' αὐτὸν ποῦ κίθηται ἀκόμα καὶ φρονεῖ τὸν δὼν Ἐστεβάν νὰ μὰς ἀδείασῃ τὴ γωνία.

Κι ἐπειδὴ ὁ Βουκαροζέ ἀγομποροῦσε, ὁ ἀνυπόμονος Πέπερ φώναξε στὸν Πέτρο Διάξ:

— Ἐ, σὺ, εἶνε κάτω. Φύγε ἀμέσως ἀπ' τὰ μέρη αὐτά, ἂν θές νὰ μὴ σοῦ γεοθοῦμε ὅπως θὰ σεφνοῦμαστε σ' ἕνα σκύλο ἢ σ' ἕναν Ἴνδο.

Ἀκούγοντας τὰ προσβλητικὰ αὐτὰ λόγια ὁ Διάξ, ἀπάντησε μὲ πείσμα:

— Δὲν ἔχω συνήθειαι νὰ με διατάζουν καὶ πολὺ περισσότερο νὰ με βρίζουν. Θὰ κάνω ὅ, τι μοῦ ἀρέσει.

— Θὰ φύγῃς; ἢ ὄχι;

— Ὅχι.

— Θὰ πληρώσῃς ἀκριβὰ τὴν κακοκεφαλιά σου αὐτή.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ἀπάντησε ὁ Διάξ καὶ συγκρόνως ψιθύρισε πάλι στὸν δὼν Ἐστεβάν:

— Φτάνουν τὰ πείσματα, κ. Ἐστεβάν. Ἄς

φύγουμε.

— Ὅχι, Διάξ, θὰ μείνω. Ἐγὼ νὰ τραπῶ εἰς φυγὴν μπρὸς σὲ τρεῖς ἀθλίους; Ποτέ. Θὰ τοὺς δεῖξω μάλιστα, τώρα ἀμέσως, τί ἀξίζω.

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ σήκωσε τὴν καραμπίνα του κ' ἔστρεψε τὴν κίνησι τῆς ἐναντίον τῶν τριῶν κνηγῶν.

Ὁ Πέπερ κούφτηρε πίσω ἀπὸ ἕναν βράχο.

Ὁ Βουκαροζέ τοιμάστρε νὰ κινή τὸ ἴδιο. Εἶδε ὅμως ἄξαφνα τὸν δὼν Ἐστεβάν νὰ σημαδεύῃ κυρίως τὸ Φάβιο. Βλέποντας τὸ Φάβιο νὰ στέχῃ ἀκίνητος στὴ θέα του, ἀνησύχησε.

— Σιγῆ, Φάβιε, τοῦ φώναξε. Προφυλάξου, παιδί μου!

— Νὰ σκάνω μπρὸς σὲ τὸ δολοφόνε τῆς μητέρας μου; Ποτέ, ἀποκρίθηκε ὁ Φάβιος.

Ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη.

Λίγο ἀκόμα κ' ἡ καραμπίνα τοῦ δὼν Ἐστεβάν θὰ βροντοῦσε. Ὁ Φάβιος ἦταν χαμένος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟ
(Εἰκὼν τοῦ Μπουτέν)